

معرفی موانع اجتماعی اجرای فراگیر و الزام آور ساختمان های سبز توسط شهرداری تهران

محمود گلابچی^۱، حسین فراهانی^{۲*}

۱- استاد پایه ۳۷، دانشکده معماری دانشگاه تهران، golabchi@ut.ac.ir

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مهندسی و مدیریت ساخت، دانشگاه معماری و هنر پارس، enghf71@gmail.com

چکیده

بحث پایداری در رشته معماری بیشتر معطوف به بعد زیست محیطی و اقتصاد بوده و بعد اجتماعی آن از توجه کافی برخوردار نبوده است. یکی از بارزترین مشکلات ساختمان های امروزی فقدان حس تعلق (بعد اجتماعی) است، حس تعلق خاطر باعث حضور و مشارکت فرد در یک فضا می شود. فرد در این فضا احساس آرامش و آسایش می کند، که در نهایت باعث پایداری اجتماعی می شود. مشارکت مردم در روند تصمیم گیری شهری یکی از عناصر اصلی حکومت دموکراتیک و مردمی می باشد. ساختمان سبز به عنوان یکی از استراتژی های معماری پایدار، می تواند حس تعلق به مکان را محقق سازد اما در واقعیت شاهدیم که علی رقم فواید گفته شده، اجرای ساختمان سبز با مشکلاتی روبه رو است. یکی از این مشکلات موانع اجتماعی می باشد که در این مقاله تلاش داریم تا، ابتدا با استفاده از مطالعات کتابخانه ای تجربیات دیگر کشورها را در این حوزه جمع آوری کنیم، سپس به مصاحبه ای باز با افراد خبره و مشغول به کار در صنعت ساختمان سبز می پردازیم و در ادامه از تعدادی پروژه های موفق و شکست خورده بازدید میدانی انجام می شود و در نهایت پرسشنامه ای تحت عنوان موانع اجتماعی اجرای فراگیر و الزام آور ساختمان های سبز توسط شهرداری تهران را تدوین کرده و آنرا در اختیار خبرگان قرار می دهیم. در نهایت نیز داده های استخراج شده را با استفاده از نرم افزار SPSS تحلیل کرده و نتیجه گیری به عمل خواهد آمد.

واژه های کلیدی: توسعه پایدار، حس تعلق، ساختمان سبز، موانع اجتماعی

۱- مقدمه

شولتز با بررسی تأثیرات مخرب بحران دنیای معاصر بر انسان ها و خصوصاً نسل جوان، که آن را ناشی از سیطره ادارک انتزاعی - علمی می داند، و با اعتقاد بر این امر که با وجود تمامی تلاش های نقادانه ای که در حال حاضر شاهد آنها هستیم، سرچشمه بحران کنونی به درستی نشان داده نشده است [۱]، راه حل خروج از وضعیت کنونی را باز گرداندن بعد شاعرانه زندگی به انسان ها، دانسته و دستیابی به آن را از طریق بازگشت به خود و اصول، یعنی آن پدیده های ملموسی که در کنارمان هستند و فهمیدن معنای اصیل آنها، ممکن می داند [۲]. او این طریق ادراک را، پدیدار شناسی محیط زندگی روزمره می داند که به انسان ها امکان کشف مجدد عالم را به مثابه تمامیتی از کیفیات متعامل و واقعی داده، و همراه با آن «توسعه مجدد حس احترام و توجه به اصول» را ممکن می سازد [۳].